

N:o 28.

Af herr Claëson, med förslag till ändrad lydelse af 49 § i förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871.

Öfvertygad om vigten att högsta domstolen ej, såsom de senare åren varit händelsen, är så öfverhopad af mål, att en del af dessa måste länge qvarligga derstädes, eller ock viktiga lagfrågor, i hvilka högsta domstolens yttrande erfordras, få undanskjutas för att förhindra allt för stor balans af mål, tog jag mig friheten att under sistlidne riksdag väcka motion, n:o 75, deri jag hemställde, att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huru vida ej den i 49 § af kongl. förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården förekommande bestämmelse, att ändring i kongl. kammarrättens beslut i fattigvårdsmål må sökas hos Kongl. Maj:t, kunde vara upphäfd, samt, om sådant funnes vara händelsen, så skyndsamt ske kunde derom gå i författning.

Denna min motion tillstyrktes utan meningsskiljaktighet af det Första Kammarens tillfälliga utskott, till hvilket den hänvisats, och bifölls af Första Kammaren, utan att en enda röst höjdes deremot, men afslogs af Andra Kammaren, hvilket dock, att döma af den derstädes förda öfverläggning, torde hafva skett emedan man der önskat, att motionen blifvit framställd i sådan tid och ordning, att den underkastats granskning af lagutskottet.

Emot bifall till min motion anfördes äfven af en rättslärd ledamot i Andra Kammaren, att det ej kunde anses vara i sin ordning att låta kammarrätten, som är en förvaltningsinstans, utan appell afgöra rättsfrågor af

sådan beskaffenhet, som fattigvårdsmålen innebära, men detta inkast synes mig sakna betydelse, då, såsom samme ledamot ock upplyste, kammarrätten jemväl är att betrakta såsom domstol, samt man, enligt min mening, bör hos kammarrättens ledamöter, af hvilka fordras domarekompetens, tryggt kunna förutsätta förmåga af den rättstolkning, som de, juridiskt sedt, temligen enkla och enformiga fattigvårdsmålen erbjuda.

Under ofvan anmärkta förhållanden, och enär de olägenheter, hvilka föranledt mig att påkalla en lagändring, ej minskats utan ökats, ity att under år 1888 balansen af mål och ärenden i högsta domstolen stigit från 840 till 1,003, samt till de af mig förut anförda skäl torde kunna läggas, att det är så önskligt, att tvister, kommuner emellan, rörande fattiges hemortsrätt, skyndsamt afgöras, att vinsten deraf att tredskande parter ej kunna utan allt fog fördröja målens afgörande så lång tid, som med nu befintliga balans i högsta domstolen kan ske, medelst målens dragande under Kongl. Maj:t, mer än väl uppväger saknaden af förmånen att kunna få kammarrättens beslut i de till sitt innehåll jemförelsevis mindre betydande fattigvårdsmålen pröfvade och någon gång ändrade af högsta domstolsinstansen, har jag ansett det vara min pligt att nu återkomma med min motion i den förändrade form, hvartill öfverläggningen inom Andra Kammaren gifvit anledning, och får jag förty vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade för sin del besluta följande
ändrade lydelse af 49 § i ofvan nämnda kongl. förordning:
kammarrättens beslut i mål, hvarom i denna förordning sägs, må ej hos Konungen öfverklagas.

Stockholm den 26 januari 1889.

H. Claëson.